

Ő, a költő

Laták István

Düledt, hagymázos szemével
pattanásos uborkaorrával
egy lázas festő
víziójából bukkan elő
kócosan és fenségesen.
Alkoholtól cserepes szája
érthetetlen varázsigéket mormolt,
mint a faluvégi
haldoklóan vén boszorkányok.
Gyulladt tekintete

szelvényeket fogdosott villogón

Azt mondták:

ő a költő...

És százszor áldottak

az istenek,

akik az Olimpusról

az emberek közé verték ki,

hogy itt az autók között

karambolokat készítsen elő

zavart sikoltozásaival,

és a krumplipecsenyétől

nyugodt emberek álmát

örökre elűzze

a kékszürke aszfaltokon.

